



אלוף הגנבים

פ.ס.אסביורנסן

מסיפורי עם נורווגיים

יצא ראשונה לאור בשנת 1845

"הוא לא נראה כאילו היה לו כסף. סתם הולך רגל שבקושי המעיל מחזיק על גבו. זה הכל." השודדים התחילו להתייעץ מה לעשות איתו, אולי להרוג אותו או דבר מה אחר. אך בינתיים הצעיר קם והתחיל לדבר אליהם, ולשאל האם אין להם צורך במשרת. "לכבוד יהיה לי לשרת אותכם" אמר. "טוב, אם תוכיח שאתה מתאים למלאכתנו, נחזיק בך" אמרו השודדים. "לא אכפת לי באיזה מלאכה אעסוק" אמר "כשיצאתי מהבית הרשה לי אבא לעסוק במה שרק ארצה." "תדע לגנוב?" שאלו השודדים. בטח" אמר הבחור, כי חשב שזאת מלאכה שהכי קל ללמוד.

לא רחוק משם חי איכר ולו שלושה שוורים, אותם הוא רצה למכור בשוק. השודדים אמרו לצעיר שאם הוא יצליח לגנוב שור אחד, בלי לפגוע או לגרום לו נזק כלשהו, יסכימו לשכור אותו לשירות שלהם. אזי הצעיר יצא לדרך, כשלוקח איתו נעל יפה אחת, עם אבזם כסף, אותה מצא מונחת במחסן הבית. הוא הלך בדרך אותה צריך היה לעבור האיכר עם השור בדרך לשוק. הוא שם את הנעל באמצע הדרך ובעצמו הסתתר בין העצים שבצד. כשהאיכר עבר, ראה את הנעל. "זו נעל יפה" אמר "אילו הייתה לי גם השניה כזו, הייתי לוקח אותה ברצון. אישתי הייתה שמחה במתנה כזו." כי הייתה לו אישה כעסנית ורעת-לב, ופרק הזמן בין המכות שקיבל ממנה היה קצר מאוד. אבל הוא החליט שעם נעל בודדת אין לו מה לעשות, לכן המשיך בדרכו, ואת הנעל השאיר במקומה. הצעיר קפץ אז מהר ממחבואו, לקח את הנעל ורץ בקיצורי דרך קדימה, כדי להקדים את האיכר עם השור. ושוב שם את הנעל באמצע הדרך.

היה היה פעם אדם אחד ולו שלושה בנים. הם היו עניים מאוד ולכן אבא אמר להם לחפש את מזלם במקום אחר. הוא ליווה אותם כברת דרך עד שהגיעו לצומת ושם כל אחד מהבנים בחר דרך אחרת. אבא בירך אותם לדרך וחזר הביתה. מעולם לא נודע לי מה קרה לשני הבנים הגדולים, אך הצעיר שביניהם הלך זמן רב. יום אחד הוא עבר ביער כשהחלה סערה גדולה. הגשם היה כל כך חזק שהוא לא ראה כלל את דרכו ומהר מאוד תעה ביער. כך הוא הלך עד שראה אור כלשהו מרחוק. הוא רץ לכוון האור ומצא בית. האש באח בערה חזק מאוד והוא הבין שהתושבים עוד לא הלכו לישון. לכן נכנס וראה שם אישה זקנה העוסקת במלאכה כלשהי. "ערב טוב, סבתא" אמר הצעיר "ערב טוב גם לך" ענתה. "הוו... איזה מזג אוויר איום הלילה" אמר הצעיר "אכן כך" ענתה. "אולי תליני אותי כאן הלילה, כדי שלא אשטף בגשם?" "לא טוב יהיה לך ללון כאן. אלה שגרים כאן יחזרו הביתה, ימצאו אותך ויהרגו את שנינו." "מי האנשים שגרים כאן?" שאל. "הו, כל מיני שודדים וליסטים" אמרה "הם מחזיקים אותי כאן עוד מצעירותי, ואני צריכה לדאוג לבית שלהם." "אני חושב שאלון כאן בכל זאת. לא אצא יותר למזג האוויר הזה" אמר הבחור. "אז מר יהיה גורלך" ענתה האישה. הצעיר נשכב על דרגש שליד הדלת, אך לא העז לישון. וטוב כך, כי אחרי זמן מה חזרו השודדים והאישה סיפרה שבא בחור צעיר והיא לא הצליחה לגרש אותו מהבית. "ראית אם יש לו כסף?" שאלו.

כשהאיכר לא מצא את השור שלו התחיל תחילה לקלל ולבכות, ורק חשב מה תעשה לו אישתו כשיוודע לה שהשור נגנב. אבל אז בא לו הרעיון ללכת הביתה, לקחת את השור השני ולהוביל אותו לשוק, בלי שאישתו תרגיש בכך. לכן חזר והתחיל להוביל את השור לשוק. אך השודדים ידעו זאת כי עקבו אחריו. לכן אמרו לצעיר שאם הוא יצליח לגנוב גם את השור השני, בלי לגרום כל פגיעה בבעליו, הם יקבלו אותו לחבורתם. "זה לא יהיה קשה" אמר הצעיר.

הפעם הוא לקח איתו חבל, קשר אותו תחת הזרועות ותלה את עצמו על העץ שלצד הדרך, כאילו מישהו איבד את עצמו לדעת. האיכר שעבר שם אם השור חשב "איזה גורל קשה היה לאיש שתלה את עצמו. אבל מה לעשות, לא אוכל כבר לעזור לו" והמשיך בדרכו.

אבל הצעיר השתחרר מהחבל, רץ קדימה ושוב תלה את עצמו באותה צורה, עוד לפני שהאיכר עם השור הגיע לשם. "איך אדע אם באמת חיך היו כל כך קשים שתלית את עצמך, או שזה רק שד שמנסה להזיק לי" חשב האיכר, כשהוא ממשיך בדרכו.

אבל הצעיר קפץ שוב, ושוב רץ קדימה ותלה את עצמו שלישית כמעט באמצע הדרך.

כשהאיכר ראה אותו חשב "איזה אסון. שלושה אנשים תלו את עצמם! לא, אני לא מאמין בכך. זה רק כישוף או רוח רעה. אלך לראות אם באמת השניים הקודמים עוד תלויים שם." הוא קשר את השור לעץ וחזר. ושוב הצעיר לקח את השור והוביל אותו לבית השודדים.

קשה לתאר את כעסו של האיכר כשראה שגם השור השני נעלם. הוא בכה וכעס, אך בסוף חזר הביתה ולקח את השור השלישי שלו, כדי להובילו לשוק. הוא החליט לנסות למכור את השור בכל כך הרבה כסף שאישתו תחשוב שמכר שלושה שוורים.



כשהאיש עם השור הגיע, ראה את הנעל וכעס על עצמו שלא לקח את הנעל הזו שראה קודם. הוא החליט לחזור ולחפש אותה. הוא קשר את השור לעץ ובעצמו התחיל ללכת בדרכו חזרה. "רק ארוץ ואביא את השניה" אמר לעצמו "ואז יהיה לי זוג יפה בשביל הזקנה שלי. ואולי אז אזכה ממנה במילה טובה." הוא הלך וחיפש הרבה, הרבה זמן, אך כמובן לא מצא את הנעל, וחזר למקום בו השאיר את השור. בינתיים הצעיר לקח את השור והלך איתו.

אך השודדים עקבו אחריו ואמרו לצעיר שאם הוא יצליח לגנוב גם את השור השלישי, יבחרו בו כראש הכנופיה. הלך הצעיר, נעמד בין העצים לצד הדרך וכשהאיכר עבר התחיל לשאוג כמו שור. האיכר חשב שזה אמנם אחד השוורים שלו ועכשיו יוכל למצוא אותם שוב, קשר את השור השלישי לעץ ורץ אחרי השאגות.

מובן שהצעיר לקח עכשיו את השור השלישי וחזר איתו לבית השודדים.

כשהאיכר לא מצא את השוורים שלו קילל ובכה וימים רבים פחד לחזור הביתה כי האמין שאישתו תהרוג אותו לבטח. אך גם השודדים לא שבעו נחת מהסיפור כי חייבים היו להודות שהצעיר הזה עולה עליהם ברעיונות. לכן החליטו להטיל עליו משימה שלא יוכל לבצעה. כדי להתייעץ יצאו כולם למקום נסתר ביער והשאירו אותו בבית.

הצעיר שנשאר בבית החליט קודם כל לשחרר את השוורים. אלה הלכו מיד לביתו של האיכר ששמח מאוד כשראה אותם. אחר כך הצעיר הוציא את כל הסוסים של השודדים, והעמיס עליהם את כל הדברים היקרים שיכול היה למצוא, בגדים טובים, כסף וזהב, ואמר לאישה הזקנה למסור לשודדים את ברכתו ולומר שיהיה להם קשה מאוד למצוא אותו שוב. עם זאת יצא עם הסוסים לדרך. הוא הוביל אותם בדרך בה הלך כשהגיע אל השודדים ומצא את עצמו קרוב לבית אביו. אזי הוא לבש מדים מפוארים שמצא בין חפצי השודדים, ובה נראה כגנרל גדול. כך הוא בא לבית ושאל האם יוכל למצוא כאן מקום מגורים.

"לא, לא תוכל" ענה אבא שלו "איך אוכל לאחסן כאן, בבית עלוב זה, אדם מכובד כמוך. אני בקושי מוצא בגד ומיטה לעצמי." "תמיד היית איש קשה" אמר הצעיר "וכך נשארתי. אתה מסרב להכניס את בנך לבית." "אתה בני?" שאל האיש.

"אינך יכול להכיר אותי? שאל הבן.

רק אז הכיר אבא את בנו ושאל "אבל איך, תוך זמן כל כך קצר יכולת להיעשות לאיש גדול ומכובד כזה?" "אסביר לך" אמר הצעיר "אמרת שאוכל לעסוק בכל מקצוע שארצה. אז הלכתי ללמוד אצל שודדים, ועכשיו אהיה אלוף הגנבים מכל הזמנים."

לא הרחק מביתו של אבא גר המושל של הנפה וביתו היה גדול מאוד, והיה לו כל כך הרבה כסף שלא ידע מה לעשות איתו. והייתה לו גם בת, שהיא גם יפה, גם עדינה, טובת-לב וחכמה. אלוף הגנבים החליט לשאת אותה לאישה וביקש מאביו שילך אל המושל ויבקש בשמו את ידה של הנערה. "ואם ישאל אותך מה מקצועי, אמור לו כי אני אלוף הגנבים" אמר. "השתגעת" אמר אבא "איך בא לראשך רעיון מטופש כזה." "לך למושל ובקש את יד בתו. אין ברירה אחרת." "אבל אני לא מעז ללכת אליו. הוא כל כך עשיר ובעל נכסים רבים כל כך."

"אין ברירה אחרת" אמר אלוף הגנבים "לך כל זמן שאני מבקש יפה. אחרת אבקש ממך פחות יפה!" אך האיש עדיין סירב, ואז הצעיר לקח ענף גדול ואיים עליו, והוביל אותו מפוחד ובוכה עד לדלת ביתו של המושל. "מה קרה לך, אישי" שאל המושל.

האיש סיפר לו כי היו לו שלושה בנים והוא הסכים להם לבחור בכל מקצוע שירצו. "ואז" הוסף "הצעיר מהם חזר הביתה, איים עלי ודרש שאבקש את בתך לו לאישה, ועוד אמר להגיד לך כי הוא אלוף הגנבים."

"אל דאגה, אישי" אמר המושל בצחוק "אמור לו שהוא חייב קודם להוכיח זאת. אם יוכל לגנוב בשבת מהמטבח שלי את נתך הצלי, כשאני, הטבח וכל המשרתים משגיחים עליו, יוכל לקבל את בתי."

אבא חזר וסיפר זאת לבנו. זה חשב שזו תהיה מלאכה קלה, והכין את עצמו לכך. הוא יצא ליער ותפס שלוש ארנבות, שם אותם בשק, ובעצמו לבש בגדים מרופטים ובלויים, כך שכל מי שראה אותו חשב אותו לקבצן מסכן. כשהגיע למטבח ראה את המושל עם כל הפמליה במטבח, שומרים על הצלי. אך הוא הוציא מהשק ארנבת אחת ושחרר אותה. הארנבת יצאה לחצר ורצה מסביב.



"ראו את הארנבת" אמרו אנשים "בואו, נתפוס אותה."
אך המושל אמר: "עזבו אותה, אין כל טעם לרוץ אחרי ארנבת, במיוחד שהיא כבר ברחת מהחצר."

כעבור כמה דקות שחרר הצעיר ארנבת שניה מהשק. האנשים שבמטבח חשבו שזאת אותה הארנבת כמו קודם ורצו לתפוס אותה, אך המושל אמר להם שוב, שאין טעם לנסות זאת. אך כאשר הצעיר שחרר את הארנבת השלישית מהשק, והיא התחילה לרוץ סביב החצר, שוב חשבו שזאת אותה הארנבת, אמר המושל "זאת באמת ארנבת מיוחדת שרצה כאן סביב, סביב. בואו נראה אם נוכל לתפוס אותה." ויצא מהמטבח, וכל האחרים אחריו והתחילו לרוץ אחרי הארנבת ולרדוף אחריה בכל הרצינות. אבל בינתיים אלוף הגנבים לקח את הצלי. האם היה למושל צלי לאכול בצהריים באותו היום, אינני יודע, אך ארנבת צלויה בוודאי לא אכל, למרות שהוא וכל אנשיו רדפו אחריה עד שהתעייפו.

למחרת בא כומר לביקור אצל המושל, וזה סיפר לו איך אלוף הגנבים עשה ממנו צחוק.
"אני לא מאמין שהוא היה יכול לשטות בי כך" אמר הכומר.
"מוטב שתזהר ממנו" אמר המושל "כי הוא יכול לסדר אותך בלי שתרגיש בכך."
אך הכומר עמד על שלו, ולעג למושל, שנתן בקלות כזו לרמות את עצמו.
למחרת בא הצעיר אל המושל וביקש את ידה של בתו, כפי שהבטיח המושל.
"אתה צריך לתת לי עוד הוכחות לכישוריך" אמר המושל, שרצה להפחיד אותו "כי מה שעשית אתמול לא היה מסובך במיוחד. אולי תוכל לשטות בכומר שלנו? כי הוא יושב כאן ולעג לי וקרא לי טיפש שצעיר כמוך יכול היה לרמות אותי."
"אינני חושב שיהיה כל כך קשה לעשות זאת" אמר אלוף הגנבים. הוא שם סדין גדול על עצמו, הדביק לעצמו זוג כנפי אווזים, וכך מחופש טיפש על עץ התות הגדול שעמד בחצר של הכומר. כשהכומר חזר בערב לביתו התחיל הצעיר לקרוא: "אבי לורנס,

אבי לורנס" כי כך קראו לכומר.



להניח לפתח ביתך את כל הכסף וזהב וכל יתר רכושך עלי אדמות, כי איתם לא תוכל להיכנס לשמיים."

אב לורנס נפל על ברכיו לפני המלאך וביום ראשון בבוקר נתן דרשת פרידה נרגשת, סיפר למאמינים שמלאך בא לקחת אותו לשמיים הודות ליושר ודביקות באמונתו. הדרשה הייתה כל כך מרגשת שכל באי הכנסייה בכו.

בלילה בא אלופ הגנבים אל הכומר, הכניס אותו לשק וכשראה שזה קשור שם בבטחה התחיל לגרור אותו בדרך, מעל אבנים ושורשי עצים.

"וי, וי! קרא הכומר "לאן אתה לוקח אותי?"

"זו הדרך לשמיים" ענה אלופ הגנבים " הדרך לשמיים אינה קלה." והוא המשיך לגרור אותו כך עד שהכומר כמעט ונפח את נפשו. בסוף הוא גרר אותו לתוך לול אווזים של המושל, והאווזים התחילו לנקר אותו דרך השק.

"אוי! אוי! מה זה?" קרא הכומר.

"אתה עכשיו במקום-טהור" ענה הצעיר. הוא עזב אותו שם ובעצמו הלך ואסף את כל הכסף, הזהב וכל יתר הדברים היקרים שהכומר שם על מפתן ביתו.

למחרת, כשבאה רועה האווזים כדי להוציא אותם למרעה, ראתה את השק עם גניחות שנשמעו מתוכו.

"מה זה?" קראה "ומה קורה איתך?" שאלה

"הו, אם את מלאך מהשמיים שחררי אותי מכאן, ותני לי לחזור לאדמה, כי עוד לא הייתי במקום כל כך גרוע, בו כל הידידים הקטנים האלה מנקרים אותי כל הלילה."

"אני לא מלאך" אמרה ההיא ועזרה לכומר לצאת מהשק "אני רק דואגת לאווזים של המושל. זו עבודתי, ואלה הידידים הקטנים שנקרו את כבודו בלילה."

"זה המעשה של אלופ הגנבים! הוי, כל רכושי, כל הזהב והכסף שלי והבגדים הטובים שלי!" קרא הכומר בכעס גדול, ורץ כל כך

"מי קורא לי?" שאל הכומר.

"אני מלאך, שנשלח להודיע לך, כי הודות למסירות הגדולה שלך לאל, יתנו לך להיכנס לשמיים עוד בחיים" אמר אלופ הגנבים "האם תכין את עצמך לדרך ביום ראשון הבא? כי אז אבוא ואביא איתי שק גדול ואקח אותך בשק זה לשמיים. אבל אתה צריך

מהר הביתה שהרועה חשבה כי הוא השתגע.

כשהמושל שמע מה קרה לכומר, כמעט והתפוצץ מרוב צחוק, אך כשאלוף הגנבים בא כדי לקבל את בתו, כפי שהובטח, הוא רק דיבר אליו יפה ואמר: "תצטרך להוכיח לי עוד פעם את כישוריך, כדי שאדע כי אתה שווה לקבל אותה. יש לי שנים-עשר סוסים באורווה. על כל אחד מהם אושיב אחד מנערי האורווה שלי. אם תצליח לגנוב את הסוסים ללא נערים, אראה מה אפשר לעשות למענך."

"מה שאמרת אפשרי" אמר הצעיר "אבל תבטיח לי שאז אקבל את בתך לאישה."

"אכן. אם תצליח, אעשה את הטוב בעיניך."

הלך אלוף הגנבים לחנות וקנה שם שני בקבוקים של משקאות חריפים. לאחד מהם, אך רק לאחד, שפך קצת חומר הרדמה. אז שכר אחד-עשרה בחורים ואמר להם לשכב בקרבת אורות המושל. הוא קנה גם, מאישה זקנה אחת, שמלה מרופטת ולבוש בה, עם מקל ביד ושק על גבו, כמו קבצנית זקנה יצא בערב אל האורוות, כשהוא צולע קשות. נערי האורווה הישקו באותו הזמן את הסוסים.

"מה את רוצה כאן?" שאל אחד מהם את האישה הזקנה.

"וי! וי! כמה קר בחוץ!" אמרה הזקנה תוך בכי ורעידה "וי לי וי, גופי יקפא לגמרי במזג האוויר הזה." והיא שוב רעדה מקור וביקשה:

"תנו לי רק להישאר כאן ולשבת ליד הדלת."

"אינך יכולה להיכנס לכאן. אם המושל יראה אותך כאן יעניש אותנו קשות" אמר אחד.

"אבל זו ייצור כל כך מסכן" אמר שני "ניתן לה לשבת כאן, היא לא תגרום לנו כל רע."

הם התחילו להתווכח ביניהם, אך בינתיים היא זחלה פנימה בשקט, התיישבה ליד הדלת ויותר איש כבר לא שם לב אליה.

לנערי האורווה, שישבו כל הלילה על הסוסים, נעשה קר. אחד התחיל לנפנף בידיו ולהכות על גופו כדי להתחמם.

"כל כך קר ששיניים שלי מנקשות" אמר אחד.

"אילו רק יכולנו ללעוס קצת טבק" אמר שני. ואמנם מצאו ביניהם קצת טבק, אך זה לא עזר להם הרבה כדי להתחמם.

"הוואו" אמר אחד מהם כשהוא רועד כולו.

"הוואו" אמרה הזקנה, כשגם היא רועדת כולה. ואז הוציאה מהשק שלה בקבוק משקה ולגמה ממנו קצת, אך ידיה רעדו כל כך שלא מעט נשפך על הארץ לידה.

"מה יש לך שם, בבקבוק, אישה?" שאל אחד.

"הו, רק קצת ש, כבודו" ענתה.

"! אנא תני לנו קצת, כדי להתחמם" קראו כל השנים-עשר בבת אחת.

"אבל יש לי כאן כל כך מעט" לחשה הזקנה "לא יספיק אפילו

להרטיב את פיכם."

אבל הם נדנדו ונדנדו, ואז היא הוציאה את הבקבוק השני, עם ש המסומם ונתנה לגימה לראשון. אחר כך לשני ולשלישי,

והקפידה מאוד שכולם ישתו מהבקבוק. וכשהאחרון לגם, הראשון כבר ישן חזק.

ואז אלוף הגנבים הוריד את בגדי האישה הזקנה, והושיב את הנערים, אחד אחד, על המחיצות שבין תאי הסוסים, כאילו רוכבים עליהם. הוא קרא לאנשיו שהסתתרו ליד האורווה, וכולם ברחו, רוכבים על סוסי המושל.

בבוקר בא המושל לאורווה, בדיוק כשהנערים התחילו להתעורר. חלק מהם חשבו עדיין שהם רוכבים על הסוסים, חלק כבר נפלו והתגלגלו בקש, ואחרים פקחו עיניים ונראו כמו טיפשים.

"אהא" אמר המושל "רואים מי היה כאן. אתם לא שווים הרבה אם נתתם לאלוף הגנבים לגנוב את הסוסים עליהם ישבתם!" והם קיבלו מכות טובות על שלא שמרו טוב יותר.



למחרת בא אלוף הגנבים למושל וביקש למלא את הבטחתו. אך המושל רק נתן לו מאה זהב ואמר שהוא חייב לעשות משהו עוד יותר קשה.

"אם תוכל לגנוב את סוסי בזמן שעליו אני ארכב?" שאל.

"זה ניתן לעשות, אם הפעם באמת תיתן לי את בתך לאישה."

אז המושל אמר שיראה מה ניתן לעשות ואז אמר עוד שביום

מסוים הוא ירכב למגרש המסדרים, שם איפה שמאמנים חיילים.

אלוף הגנבים מיד השיג סוסה זקנה ועלובה, התחיל להכין לה

רתמה מענפי ערבה, קנה עגלה ישנה וחבית גדולה. הוא מצא גם

קבצנית זקנה והבטיח לה עשרה זהב אם היא תיכנס לחבית

ותביט על חור הברז. הוא יכניס לחור זה את אצבעו ואם היא

תראה שהוא מוציא את האצבע, ייתן לה עוד עשרה זהב.

הוא בעצמו התלבש בסחבות, מרח את פניו בפיוח ולבש מסכה עם

זקן ארוך משער עזים. לא ניתן היה להכיר אותו בתחפושת זו.

אז נסע למגרש המסדרים. המושל חיכה שם כבר הרבה זמן.

כשהוא הגיע לשם הסוסה הלכה כל כך לאט ובשקט שלא נראה

היה שהיא זזה בכלל. היא משכה את העגלה קצת קדימה, אחר

כך אחורנית ובסוף נעמדה כליל. היא משכה שוב קצת והתקרבה

למושל, שהוא כלל לא חשד שזהו אלוף הגנבים. המושל ניגש אליו

ושאל האם ראה מישהו מסתתר שם ביער הסמוך בין העצים.

"לא, כבודו" ענה ההוא "לא ראיתי אף אחד."

"אנא עזור לי" אמר המושל "סע ליער וחפש בקפדנות האם לא

מסתתר שם בחור צעיר. אשאל לך לכך את סוסי וגם אתן לך

תמורת כסף נכבדה."

"לא אוכל לעשות זאת" אמר האיש "הנה אני מוביל חבית ש

לחתונה, והברז נשבר. ואני חייב להחזיק אצבע בחור, כדי שהחבית לא תתרוקן."

"הו, רק סע ליער שם וחפש" אמר המושל "ואני אדאג לחבית שלך וגם לסוסה המסכנה הזו."

האיש הסכים לכך ורק ביקש מהמושל להכניס את אצבעו לחור החבית מיד אחרי שהוא יוציא אותו.

הם כך התחלפו, ואלוף הגנבים יצא ליער על סוסי של המושל.

עבר זמן והאיש לא חזר. בסוף למושל היה כל כך לא נוח להחזיק

את האצבע בחור, שהוציא אותה לרגע.

"עכשיו אקבל את עשרה הזהב שלי" קראה הקבצנית מתוך

החבית.

רק עכשיו הבין המושל איזה סוג ש יש בחבית. הוא החל לחזור

הביתה ברגל, ואז פגש את משרתיו שהביאו לו את סוסו. כי אלוף הגנבים הספיק בינתיים להגיע לביתו של המושל.

למחרת הוא הלך שוב אל המושל וביקש את בתו, אך זה נתן לו שלוש מאות זהב ואמר שהוא חייב לעשות עוד דבר אחד כדי להוכיח את כישוריו.

"האם תצליח לגנוב סדין מהמיטה שלי ואת כותונת לילה של אישתי?" שאל המושל.

"זה ניתן לעשות" אמר הצעיר "והלוואי ויכולתי בקלות כזו גם להשיג את בתך לאישה."

למחרת הלך אלוף הגנבים לכיכר העיר, שם תלו יום קודם שודד אחד שנתפס. הוא הוריד אותו מהגרדום, שם על כתפו והלך משם. הוא השיג סולם גבוה, ובלילה עלה עם הגוויה אל חלוננו של בית המושל. הוא הוציא את ראשו של המת אל חלון חדר השינה של המושל ונדנד בו כאילו זה ראשו של אדם חי.

"זה אלוף השודדים" קרא המושל, כשראה את הראש בחלון.

עכשיו יירה בו. כך אעשה!" הוא לקח את רובהו ששם קודם ליד מיטתו, אך אישתו ביקשה: "אנא, אל תעשה זאת. בעצמך ביקשת שיבוא הנה."

"לא, אני אהרוג אותו" אמר המושל וניסה לירות בראש שבחלון, רק שהראש הופיע ונעלם והופיע שוב, עד בסופו של דבר המושל הצליח לירות בו. הירווי נפל לאדמה ברעש גדול וגם אלוף הגנבים ירד מהסולם.

"טוב" אמר המושל "אמנם אני בעל הבית כאן, אך לא נעים יהיה אם אנשים יראו את הגופה. אלך ואקבור אותה עכשיו."

"תעשה מה שנראה לך נכון" אמרה האישה.

המושל ירד למטה ובו בזמן הצעיר התגנב לבית ועלה לחדר השינה של המושל. חושך שרר עוד בחדר.

האישה חשבה שבעלה חוזר ושאלה: "האם עשית זאת כבר?"

"אכן, שמתי אותו בחפירה ושפכתי קצת אדמה עליו. את היתר אעשה כבר מחר בבוקר, כי מזג האוויר בחוץ גרוע מאוד. אבל התלכלכתי נורא והרבה דם נשפך עלי. תני לי בקשה את הסדין שלנו, כדי שאוכל להתנגב."

היא הורידה את הסדין ונתנה לו.

"אני חושב שזה לא מספיק. תני לי גם את כותונת הלילה שלך. כל כך הרבה דם נשפך עלי."

היא נתנה לו גם את כותונת הלילה שלה. "אך, נזכרתי עכשיו שעוד לא סגרתי את הדלת למטה. ארד לעשות זאת ואחזור מיד. והוא ירד כשהסדין וכותונת הלילה איתן.

אחרי שעה חזר גם המושל האמיתי.

"לקח לך הרבה זמן לסגור את הדלת" אמרה אישתו.

"מה זאת אומרת?" שאל המושל.

"אני רק רוצה לדעת מה עשית עם הסדין וכותונת הלילה שנתתי לך, כדי שתנגב את הדם מעצמך."

"וי!" קרא המושל "הוא שוב סידר אותי."

כשלמחרת הגיע אלוף הגנבים למושל, זה לא ראה ברירה אלא לתת לו את בתו לאישה, וגם הוסיף לו כסף רב, כי פחד שאלוף הגנבים עוד יגנוב את עיניו מראשו.

מאז חי אלוף השודדים עם אישתו היפה באושר ובעושר. האם עוד המשיך לגנוב אינני יודע, אך אם עשה כך, הרי זה רק כדי לא להשתעמם.